

בן אלון
אני לא אבא שלך

סוף יום, קצת לפני השקיעה, המשרד ריק לגמרי.

אני עובד כל כך הרבה שעות, בקושי מצליח להרים את הראש מהמסך.

אין אף עובד, נשארתי במשרד עד מאוחר.

אף פעם לא עצרתי להסתכל מה יש פה מסביב, רק עכשיו אני קולט שהמעקה בפינה חצי צבוע,

או שבמשרד השמאלי האור האדום בטלפון מהבהב תמיד, מתריע על שיחות שלא נענו.

המזגן הפסיק לעבוד, חם והכול בוהק, החפצים נראים כאילו הם מזיעים.

תמיד פחדתי מהסוס בכניסה, פתאום אני מרגיש קרוב אליו.

כשהיינו נוסעים מחיפה לסבא בקריות היינו חולפים ליד מרכז BIG ותמיד הייתה בי תקווה שנעצור.

מחזיק קופסה של מרק שעועית בין הרגליים, מקווה שלא יישפך.

אני אוהב אותך סבא.

ואני אוהב את החפצים שהייתי רואה בכביש בדרך אליך.

הכול רומנטי,

הכול פוליטי,

והכול אישי.

בן אלון, 2024

בן אלון מציג בחלל הלובי עשרה תצלומים ובהם פרגמנטים מתוך מרחבים ציבוריים-עירוניים, שבמרכזם אובייקטים שאנחנו חולפים על פניהם מדי יום ביומו, מבלי להקדיש להם תשומת לב מיוחדת. אופן הצבת התצלומים בחלל הלובי והאובייקטים המופיעים בהם מציפים מצד אחד סנטימנט המבוסס על זיכרון פרטי של אלון (משרד נטוש משנות ה-90 של המאה ה-20), ומצד אחר יש בהם התכתבות מרומזת עם זרמים אדריכליים ואמנותיים כמו דה סטייל והבאוהאוס.

על קיר מרכזי בכניסה לגלריה תצלום של סוס פלסטיק בקופסת אור - "אני לא אבא שלך" (2022). דיוקן הסוס, שכמותו אפשר למצוא במתקני שעשועים במרכזים מסחריים, מזכיר בגודל, בקומפוזיציה, ברקע הלבן ובמסגור, פוסטרים הנמכרים בדוכני רחוב, והוא בה-בעת מוכר ומוזר. ראש הסוס בוקק מהחזר אור מלאכותי, מייצר אשליה של זיעה מהולה בדמעות הניגרות מעיני הסוס המבטאות אימה. שפתיו של הסוס מוכתמות בצבע אדום כמו של שפתון מרוח, כמו פצע שנוצר מהרסן שבפיו. האור הבוקק מקופסת האור והברק בתצלום נתמכים באורות הניאון של הגלריה, וכל אלו מעניקים להצבה קישוטיות נאיביות, המדגישה את ההגזמה, הקיטש ואת תחושת הסימולקרה לצד העמדה האירונית.

על הקיר מול הכניסה, בפינה הקרובה לרצפה, מוצג התצלום "שירות נקי" (2021) של מכל נייד לשטיפת רצפות במקומות ציבוריים. המכל מוצב על רצפה נקייה, שבמרכזו שלולית מים הבוהקת באור אדום חללי. המצע הכחול על רצפת הגלריה, למרגלות התצלום, מדגיש את הגאומטריה של החלל ומתכתב עם זווית ההצבה של המכל בתצלום ועם הצבע הכחול התעשייתי של הדימוי. "המרבד" מייצר מבואה מהודרת לחלל המצולם, העומדת בניגוד לאופיו היומיומי של המכל, והאזהרה מפני החלקה לובשת בהקשר החדש משמעות קומית. בתצלום אחר, "כוס קפה כחולה" (2022), כיסא שמונח עליו משטח ועל המשטח ספק תיקייה ספק ספל בצבע כחול, שצבעו התעשייתי מתכתב עם צבע המכל בתצלום שבכניסה. גם כאן ההצבה בתצלום מעניקה לאובייקטים הסתמיים משמעות, ומעוררת דיון ביחסים שבין ההצבה בחלל התצוגה הפיזי להצבה במרחב המצולם.

"לחבק אבא של מישהו אחר במרכז מסחרי" - זו החוויה הממסגרת לדברי אלון את הפעולה בתערוכה. היא מגלמת עבורו שער למצב תודעתי המייצר "עיוות של זמן ומרחב", מצב שהוא מנסה לשחזר באמצעות התצלומים והצבתם בחלל הלובי. זוהי חוויה שדרכה הוא מבקש לבחון את הקשר שלו עם "האב המושגי" והאב האישי שלו, האבא שיהיה בעצמו, או האבות האמנותיים שלו. חוויה זו מאפשרת לו גם לעסוק ביחסי שייכות וזרות - בסתירה המוכרת בין קירבה פיזית לריחוק מנטלי המתקיימים בו-בזמן.

אלון מצלם סביבות מרוקנות מאנשים, והוא ממשיך לרוקן אותן עד שנותרים בהן פרגמנטים הנדמים לקליפות חיזוניות - כמו הסוס החתוך מהרקע, מקטע של מעקה, דגמי ריצופים שונים של מדרכות. התצלומים של אלון מסיטים את נקודת ההתייחסות של הצופה מהאובייקטים המצולמים אל המפגש בין האור לחומר, אל החושניות המפתיעה של מושאי הצילום המציפה את תחושת המוכרות המוזרה. הייצוגים של האובייקטים "היפים" בתוך הקונטקסט החסר נוגעים ללב, כמו המגע המפצה עם אב שאינו שלך.

המשרד הנטוש משמש לאלון זירה למצב הביניים של "ביתיות מבויתת", שאמורה להקנות לעובד במשרד אווירה נעימה. תצלומיו מוצאים זירה מתאימה בחלל הלובי, חלל מעבר בין חוץ לפנים, שיש בו חלון גדול הפונה לרחוב (שעליו הדביק אלון טפט חום המזכיר משרדים ישנים), נורות ניאון, מעלית וארון שירות, הטוענים את הדימויים היומיומיים בתצלומים במשמעות פואטית מחודשת וכמעט נשגבת.

אוצרת: אורית מור

נובמבר 2024